U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Petra Průchy a JUDr. Jana Vyklického v právní věci žalobce: **A. H.**, zast. Mgr. Jiřím Ostrýtem, advokátem se sídlem Praha 2, Slezská 14, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 11. 2011, č. j. OAM-331/LE-BE02-ZA12-2011, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 22. 3. 2012, č. j. 47 Az 10/2011 - 32,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Ustanovenému advokátovi, Mgr. Jiřímu Ostrýtovi, **se přiznává** odměna za zastupování ve výši 2.880 Kč. Tato částka bude jmenovanému vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 2 měsíců od právní moci tohoto rozhodnutí. Náklady právního zastoupení stěžovatele nese stát.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností napadl žalobce v záhlaví uvedený rozsudek Krajského soudu v Praze, jímž byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 11. 2011, č. j. OAM-331/LE-BE02-ZA12-2011. Tímto rozhodnutím žalovaný podle § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), zastavil řízení o udělení mezinárodní ochrany z důvodu nepřípustnosti žádosti podle § 10a písm. e) zákona o azylu, neboť žalobce v opakované žádosti neuvedl nové skutečnosti.

Krajský soud se ztotožnil se závěry správního orgánu. Rovněž podle jeho názoru je základní důvod, pro který žalobce žádá o udělení mezinárodní ochrany, stále týž, tj. obava z teroristů. Tato není novou skutečností, neboť se o ní žalobce zmiňoval ve všech třech předchozích žádostech. Novou skutečností není ani tvrzení žalobce, že jeho rodina měla problémy s vládou. Tyto problémy nedokázal žalobce blíže popsat, uvedl, že o tom nic bližšího neví, ale bylo to prý proto, že nikdo nebyl odsouzen za smrt jeho bratra.

Jelikož šlo o problémy ještě z doby před odchodem žalobce ze země původu, měl žalobce možnost se o nich zmínit již při podání první žádosti, což neučinil, ač mohl. Žalobce tedy neunesl břemeno tvrzení, a rozhodnutí žalovaného je proto v souladu se zákonem.

Novou skutečností pak podle soudu není ani tvrzený rodinný život žalobce. Aby šlo o novou skutečnost významnou z hlediska rozhodnutí o mezinárodní ochraně, musel by vztah dosahovat určité intenzity a hloubky. Tak tomu ale v případě žalobce není. Žalobce žádný faktický společný život s přítelkyní na území ČR až dosud nevedl, neboť byl ve výkonu trestu, přítelkyně pracovala ve Velké Británii a do České republiky pouze dojížděla. Ani v tomto směru tedy osud žádné pochybení žalovaného neshledal.

Rozsudek krajského soudu napadl žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížností z důvodů vymezených v § 103 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Stěžovatel ve správním řízení i v řízení před soudem uvedl okolnost, kterou nemohl bez svého zavinění uvést v předešlých řízeních a která je relevantní z hlediska azylového řízení, konkrétně z hlediska použití § 14a zákona o azylu. Touto novou skutečností byl a je vztah s jeho přítelkyní, se kterou žil již před nástupem výkonu trestu odnětí svobody. Správní orgán však jeho vztah, resp. eventuální existenci rodinného života ve smyslu čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod vůbec nezkoumal a celou věc v tomto ohledu uzavřel pouze tak, že k úpravě pobytu s přítelkyní lze využít institutů zákona č. 326/1999 Sb. Právě neexistenci řádného odůvodnění dle § 68 odst. 3 správního řádu vytýkal stěžovatel napadenému správnímu rozhodnutí.

Soud pak podle stěžovatele zcela nahradil činnost správního orgánu úvahou o nutné intenzitě a hloubce vztahu. Soud tedy jako první posuzoval existenci nových skutečností týkajících se rodinného života žalobce. Toto by však měl – zejména s ohledem na aplikaci § 14a zákona o azylu – posoudit správní orgán a svůj závěr také náležitě odůvodnit. Úlohou soudu je přezkum zákonnosti správního rozhodnutí, nikoli nahrazení činnosti správního orgánu. Nesprávný je podle stěžovatele nakonec i způsob, kterým uvedenou otázku posoudil správní soud, neboť odporuje obsahu správního spisu.

Stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil Krajskému soudu v Praze k dalšímu řízení.

Při rozhodování o kasační stížnosti stěžovatele musel nejprve Nejvyšší správní soud posoudit, zda jsou splněny podmínky řízení. Předně tak zkoumal, je-li kasační stížnost přijatelná ve smyslu ust. § 104a s. ř. s., tedy zda svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Vycházel přitom z precedentního usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 – 39, publ. pod č. 933/2006 Sb. NSS. Podle tohoto usnesení je podstatným přesahem vlastních zájmů stěžovatele jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v řízení o kasačních stížnostech ve věcech azylu je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů. V zájmu stěžovatele v řízení o kasační

stížnosti ve věcech azylu je pak nejenom splnit podmínky přípustnosti kasační stížnosti a svoji stížnost opřít o některý z důvodu uvedených v ust. § 103 odst. 1 s. ř. s., nýbrž také uvést, v čem spatřuje – v mezích kritérií přijatelnosti – v konkrétním případě podstatný přesah svých vlastních zájmů a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud předloženou kasační stížnost věcně projednat.

Z hlediska výše uvedeného Nejvyšší správní soud konstatuje, že v daném případě kasační stížnost neobsahuje žádné tvrzení, z něhož by bylo možné dovodit přijatelnost kasační stížnosti ve smyslu ust. § 104a s. ř. s. a ani Nejvyšší správní soud žádný důvod pro její přijatelnost neshledal. K podmínkám zastavení řízení podle § 25 písm. i) ve spojení s § 10a písm. e) zákona o azylu se již Nejvyšší správní soud dostatečně vyjádřil v rozsudcích ze dne 6. 3. 2012, č. j. 3 Azs 6/2011 - 96 (rozhodnutí rozšířeného senátu); ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009 - 65; či ze dne 30. 6. 2009, č. j. 4 Azs 23/2009 - 64, všechny dostupné na www.nssoud.cz. Nejvyšší správní soud proto dospěl k závěru, že podmínky přijatelnosti v daném případě nejsou splněny a kasační stížnost dle ust. § 104a s. ř. s. pro nepřijatelnost odmítl.

Kasační stížnost byla odmítnuta, Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s ust. § 120 s. ř. s.).

Ustanovenému zástupci stěžovatele náleží v souladu s § 11 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), odměna za jeden úkon právní služby učiněný v řízení o kasační stížnosti ve výši 2.100 Kč, a dále náhrada hotových výdajů ve výši paušální částky 300 Kč podle § 13 odst. 3 cit. vyhlášky, celkem tedy 2.400 Kč. Protože je ustanovený advokát plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se tento nárok vůči státu o částku odpovídající dani z přidané hodnoty, kterou je tato osoba povinna z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 35 odst. 7 s. ř. s.). Částka daně z přidané hodnoty vypočtená dle § 37 odst. 1 a § 47 odst. 3 zákona č. 235/2004 Sb. činí 480 Kč. Ustanovenému zástupci se tedy přiznává náhrada nákladů v celkové výši 2.880 Kč. Uvedená částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 2 měsíců od právní moci tohoto rozsudku. Náklady právního zastoupení stěžovatele nese dle ust. § 60 odst. 4 s. ř. s. stát.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 30. srpna 2010

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu